

Διάγγελμα επί τη 25η Μαρτίου 1972.

Μέ θαυμασμόν και εύγνωμοσύνην στρέφει σήμερον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὴν σκέψιν του πρὸς τὴν μεγάλην ἔθνηκὴν ἐπέτειον τῆς 25ης Μαρτίου 1821, κατὰ τὴν ὁποίαν σβόσασθον τὸ ἔθνος διακήρυξε τὴν θέλησίν του νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ διακυβερνηθῇ δημοκρατικῶς, ἀπτόητον ἀπὸ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν μέσων εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ τὴν ἀντίδρασιν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐήμερον, μετὰ ἑκατὸν πενήτηκοντα ἔτη ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἕραν τῆς ἱστορίας του, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς διεκδικεῖ καὶ πάλιν τὰς δημοκρατικὰς ἐλευθερίας του, χάριν τῶν ὁποίων ἔθυσαι τὰ πάντα.

Ἡ ἡγεσία τοῦ αὐταρχικοῦ καθεστώτος ἄσκει, ἀπροκαλύπτως πλέον, τὴν ἐξουσίαν ὡς αὐτοσκοπὸν. Ὡμῶς καὶ ἀπροφασίστως, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κρατούντων δηλώνει ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς κηδεμονίας του πρὶν κρίνῃ ὁ ἴδιος ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὤριμασε καὶ ἐνηλικιώθη. Δὲν ἀπέκλεισε μάλιστα τὸ ἐνδεχόμενον νὰ παρέλθῃ εἰκοσαετία πρὶν κατορθώσῃ ἡ ἀπολυταρχία νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν Δημοκρατίαν. Ἰσὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτὰς, στερροῦνται νοήματος αἱ προσκλήσεις τῶν κρατούντων "πρὸς τοὺς πάντας", καλουμένους ν' ἀναγνωρίσουν τὸ Λύταγμα τοῦ 1968, τοῦ ὁποίου οἱ ἴδιοι οἱ συντάκται, ἐξ ὅλων τῶν ἐχουσῶν πολιτικῆν σημείων διατάξουν, ἀναγνωρίζουν μίαν καὶ μόνημ ἐκείνην ποῦ ἐρμηνευομένη ὡς τὴν ἐρμηνεύουν - τοὺς ἐπιτρέπει νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν ὅλας τὰς Ἑλλάς.

Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι αἱ περὶ τὴν δημοκρατικὴν σύνταξιν τῆς πολιτείας συζητήσεις διεξάγονται ὑπὸ τὸ κῆδος τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου καὶ καθ' ἣν ἕραν κυρίως εὐρίσκονται ἀκέραια εἰς τὰς φυλακάς, κατεδικασθέντες ὑπὸ ἐπιτάκτων στρατοδικείων, πολιτικοὶ κρατούμενοι. εἰς πεῖσμα τοῦ κοινού περὶ δικαίου αἰσθήματος.

Τὸ καθεστὸς δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀποστέρησιν τῶν πολιτικῶν καὶ ἑτομικῶν ἐλευθεριῶν τῶν Ἑλλήνων. Πιρρνεῖ εἰς τὴν Χώραν καὶ ἄλλας ζημίας, ποῦ ὀηγοῦν εἰς ἔθνηκὸν ἀδιέξοδον, ὡς ἀποδεικνύουν αἱ τελευταῖαι δραματικαὶ ἐξελίξεις εἰς τὸ ἔθνηκὸν θέμα τῆς Κύπρου.

Ἡ Ἑλλάς ἀνήμει, διὰ λόγους ἱστορικοὺς καὶ πολιτιστικοὺς εἰς τὴν δύσιν, εἰς τὸν κόσμον ἐηλαθῆ τῆς Δημοκρατίας. Μὲ μόνην τὴν παρουσίαν των οἱ κρατοῦντες ἐπονομάζουν, ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς, τὴν Χώραν ἀπὸ τὸ φυσικὸν περιβάλλον τῆς, ἐνῶ εἶναι ἔθνηκὴ ἀνάγκη - πέραν τῶν συμμαχιῶν - ν' ἀναπτυχθοῦν οἱ δεσμοὶ τῆς μὲ τὰς δυτικὰς δημοκρατίας, ἐπὶ εὐρυτέρας βάσεως. Αἱ συμμαχικαὶ σχέσεις τότε μόνον θεμελιοῦνται ἐπὶ σταθερᾶς βάσεως, ὅταν στηρίζονται εἰς Κυβερνήσεις

προερχομένης από την δημοκρατική διαδικασία και έγγυώνται την συγκατάθεσιν του κυρίαρχου λαού. Η άνοχη ή ένιςχυσις καθεστώτων βίας άποτελεί την μεγαλύτεραν προσφοράν προς τους έχθρους της δημοκρατίας.

Είναι η βασική άποστολή της σημερινής ελληνικής γενεάς ή ένταξις της Χώρας εις την υπό διαμόρφωσιν ένιασαν Ευρώπην. Η Έγκαιρος ένταξις εις την Ευρωπαϊκήν Οικονομικήν Κοινότητα άποτελεί άναγκαίαν προϋπόθεσιν της οικονομικής ανάπτυξεως της Έλλάδος κατά τας προσεχείς δεκαετίας. Μόνον δι' αυτής είναι δυνατόν να αντιμετωπισθοῦν αί πάγια και οργανικαί άδυναμιαί εις την οικονομικήν και κοινωνικήν διάρθρωσιν της Χώρας.

Η κατάλυσις της δημοκρατίας εις την Χώραν μας είχεν ως έπικρον συνέπειαν την άναστολήν της εφαρμογής των σπουδαιότερων διατάξεων της Συνθήκης των Άθηνών, διά της οποίας είχομεν συνδεθῆ με την Κοινήν Άγοράν. Οί κρατούντες έξωστράτησαν την Έλλάδα από την περιοχήν, έντός της οποίας άποφασίζονται, έρήμην ήμών, οί όροι της διαμορφώσεως του ευρωπαϊκού, έπομένως και του ελληνικού μέλλοντος. Πρέπει λοιπόν - και διότι άπιστεροῦν τον λαόν της έλευθερίας του και διότι δεν δύνανται να έξυπηρετήσουν τά γενικώτερα συμφέροντα της Χώρας - να φύγουν από την έξουσίαν.

Τά δύο μεγάλα Κόμματα, τά όποια υπό τό έλευθερον πολιτεύμα είχαν διαφόρους πολιτικές επιδιώξεις σύμφωνα με τό άληθές νόημα της δημοκρατίας, αντιλαμβάνοντασιν ότι, υπό τας παρούσας συνθήκας πρέπει να κυριαρχήσῃ τό χρέος προς άποκατάστασιν του έλευθερου πολιτεύματος και άποφασίζουν να εργασθοῦν από κοινού δια να δώγησούν την Χώραν εις την ύμάλωσιν.

Πρωταρχικός στόχος των είναι η άποκατάστασις της κυριαρχίας του ελληνικού λαού. Δια να λειτουργήσῃ ούσιαστικώς η δημοκρατία, πρέπει να κυβερνηθῇ πράγματι - και να κυβερνηθῇ μόνη - η υπεύθυνος Κυβέρνησις, στηριζομένη εις την Βουλήν και συνεχώς έλεγχομένη ύπ' αυτής και υπό πράγματι έλευθερου τύπου. Η τήρησις του βασικού τουτου κανόνος προσδίδει εις τό πολιτεύμα τον ούσιαστικόν, δηλαδή τον λαϊκόν, χαρακτήρα του και εξασφαλίζει την ύμάλην διαδοχήν των Κυβερνήσεων εις την Άρχήν. Η έκτροπή από τον βασικόν αυτόν κανόνα της δημοκρατίας ένθετει την Χώραν και τό πολιτεύμα της εις μεγάλους κινδύνους. Είναι ένθικώς επικίνδυνον να έπιφορτίζεται ο Στρατός με πολιτικές ούθυνας ζένις προς την έποστολήν του. Η διατήρησις άλωβήτου του κύρους των ένόπλων δυνάμεων, που άποτελοῦν την προφυλακήν του Έθνους, είναι χρέος όλων των Έλλήνων.

Θεμέλια του δημοκρατικού πολιτεύματος είναι ή αποκατάσταση ούσιαστικής ελευθεροτυπίας, ελευθέρου συνδικαλισμού και ή επιβολή του κράτους δικαίου. Δημοκρατία σημαίνει κυριαρχία του νόμου και κατάλυση της αβιαιροσίας.

Δέν είναι στατική αλλά δυναμική ή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Η ανανέωση της δημοκρατίας προϋποθέτει τόν συνηχή εμπλουτισμόν της δημοσίας ζωής με νέους ανθρώπους. Θά πρέπει συνεπώς να προστεθούν εις τό δυναμικόν της δημοκρατίας και έπείναι αι δυνάμεις που θά εξεδηλούντο αν ελειτύργει κανονικά τό πολιτεύμα, αλλά και έπείναι, που εξεδηλώθησαν έπειδή άκριβώς τό πολιτεύμα κατελύθη. Αι δυνάμεις που ένέσχεζεν ή δοκιμασία.

Διά να καταστή ή δημοκρατία έποδοτικόν και άποηλυσιστικόν όργανον αντιμετώπισως των συγχρόνων προβλημάτων, θά αναληφεί, έκ τός δημοκρατικής δυνάμεις ήγωνίας, ύπερκομματική προσπάθεια αναδιοργανώσεως της διοικήσεως και της παιδείας, βάσει άρχων και μεθόδων κοινής των δημοκρατικών Κομμάτων παραδοχής.

Μέ δολύνητον εμπιστοσύνην έποβλέπει ό πολιτικός κόσμος της χώρας εις τό μέλλον της Ελλάδος και εις τήν άίξαν των δημοκρατικών θεσμών. Μέ τάς άνεξαντήτους πολιτικές και ήθικές δυνάμεις της ή δημοκρατία είναι ίκανή να αντιμετώπιση έπιτυχώς όλα τό σύγχρονα έθνικά προβλήματα με ταυτόχρονον διασφάλισιν των άτομικών και των πολιτικών δικαιωμάτων των πολιτών και τόν σεβασμόν της άνθρωπίνης αξιοπρεπείας.

Αύται είναι, εις τίς βιαικές των γραμμής, αι κοινάί ιδεολογικά και πολιτικά πεποιθήσεις μας. Μέχρις ότου αποκτήσεν ό έλληνικός λαός τό δικαίωμα της έκλογής των αντιπροσώπων του, δικαιούμεθα να διακηρύξωμεν ότι ή πίστις μας είναι άπήχησις της ίδιικής του πίστεως. Αν άμφισβητούν τούτο οι κρατούντες, δέν έχουν παρά να αντιμετώπισουν - επί τέλους - ελευθέρως τούς Έλληνας εις ελευθέρως εκλογάς.

Όλοι ήμεϊς, διατελέσαντες βουλευταί των δύο μεγάλων κομμάτων, άποτίοντες κατά τήν ήμέραν αυτήν τόν όφειλόμενον φόρον τιμής προς τούς πρωταγωνιστάς της έθνικής μας άνωστάσεως και πρωτοπόρους των δημοκρατικών ελευθεριών, διακηρύσσομεν και πάλιν ότι θά συνεχίσωμεν άπό κοινού τήν ίεράν προσπάθειαν διά τήν αποκατάστασιν της δημοκρατίας εις τόν τόπον μας και διά τήν στήριξιν κυβερνήσεως, ή όποία θά όδηγήσιν τήν Χώραν εις τήν δημοκρατικήν όμαλότητα.

Έν Αθήναις, τῆ 25ῃ Μαρτίου 1972.

11

Σχόλια Αποστολής
25/3/70

Ἡ ἡγεσία τοῦ αὐταρχικοῦ καθεστώτος ἔσκει, ἀπροκαλύπτως πλέον, τὴν ἐξουσίαν ὡς αὐτοσκοπὸν. Ὡπὸς καὶ ἀπροφασίστως, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κρατούντων δηλώνει ὅτι οὐκ ἐνδέχεται νὰ μᾶς ἀκαλλοίξει τῆς κηδεμονίας του πρὶν κρῖνῃ ὁ ἴδιος ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἠρίμασε καὶ ἐνηλικιώθη. Δὲν ἀπέκλεισε μάλιστα τὸ ἐνδεχόμενον νὰ παρέλθῃ εἰσοσαστία πρὶν κατορθῶσῃ ἡ ἀπολυταρχία νὰ διεδόξῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν δημοκρατίαν.

Ἐὰν τὰς προϋποθέσεις αὐτάς, στεροῦνται νοήματος αἱ προσκλήσεις τῶν κρατούντων "πρὸς τοὺς πάντας", κλουμένους ν' ἀναγνωρίσουν τὸ σύνταγμα τοῦ 1968, τοῦ ὁποῦ, οἱ ἴδιοι οἱ συντάκται, ἐξ ὅλων τῶν ἐχουσῶν πολιτικὴν σημασίαν διατάξουν, ἀναγνωρίζουν μίαν καὶ μόνην: ἑκαίνην καὶ -ἐρμηνευομένη ὡς τὴν ἐρμηνευομένης ἐπιτρέπει νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν ὅλας τὰς ἄλλας. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἐπιχειρηθεῖσα ἀναμόλυνσις τοῦ θέματος τῆς μορφῆς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἔχει νόημα σημερινὸν μόνον δι' ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ παρατείνουν τὴν ἀναστολήν τῆς οὐσιαστικῆς λειτουργίας του εἰς τὸ διεθνές. Ἐκεῖνοί, πράγματι, ἔχουν κἀθε συμφέρον νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν συγκάλυψιν τῆς σημερινῆς ἀθαιρέσεως ὑπὸ τὸν μανθῶν μιᾶς ὀψθεν δημοκρατικῆς νομιμότητος.

Τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι αἱ ἐκλεκτισμένα αὐτὰ περὶ τὴν δημοκρατικὴν σύνταξιν τῆς πολιτείας συζητήσεις διεξάγονται, καθ' ἣν ὥραν εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὰς φυλακὰς, καταδικασθέντες ὑπὸ ἐκτεκτων στρατοδικείων, πολιτικοὶ κρατούμενοι, εἰς καῖσμα τοῦ κοινοῦ περὶ

δικαίου αίσθηματος και της καθολικής άξιώσεως του ελληνικού λαού δια την άπελευθέρωσίν των.

Το καθεστώς όν άρκεΐται εις την άποστέρησιν των πολιτικών και άτομικών ελευθεριών των Έλλήνων. Προζενεί εις την χώραν και άλλας ζητίας.

Η Έλλάς άνήκει, δια λόγους γεωπολιτικούς και ιστορικούς, εις την όβειν, εις τον κόσμον θελαλή της δημοκρατίας. "Ετσι, με μόνον την παρουσίαν των, οι κρατούντες άπομονώνουν, ήθικώς και πολιτικώς, την χώραν, ένψ είναι έθνική ανάγκη - πέραν των συμοχιών - ν' άναπτυχθύν οι όεσμοί της με τάς ελευθέραις δημοκρατίας επί εύρυτέρας βάσεως.

Εΐναι, συγκεκριμένως, άποστολή της σημερινής ελληνικής γενεάς ή ένταξίς της χώρας εις την ύπό διαμορφώσιν ένιασαν Εύρώπην. Η Έγκαίρος προσχάρησις εις την Ε.Ο.Κ. άποτελεί άναγκαίαν προϋπόθεσιν της οικονομικής άναπτυξεως της Έλλάδος μετά τάς προσεχείς δεκαετίας και, επομένως, όρον της επιβιώσεως και της ελευθερίας του ελληνικού Έθνους. 'Αλλ' ή κατάλυσις της δημοκρατίας είχεν ως έμμεσον συνέπειαν την άναστολήν της εφαρμογής όλων των υιατάξεων της Συνθήκης των Άθηνών - δια της όποιας είχομεν συνεδθθ, έν όφει μελλοντικής έντάξεως με την Κοινήν Άγοράν - κλην των τελωνειακών. Διότι, φυσικά, πολιτικόν ύπόβαθρον της οικονομικής ένδσεως είναι ή δημοκρατία και διότι ή συντελεσεμένη ήδη οικονομική ένωσις της Εύρώπης προβλέπεται νά έξελιχθ ή περαιτέρω και εις πολιτικήν ένωσιν των δημοκρατιών, κοθ την άπαρτίζουιν.

"Ετσι, οί κρατούντες έξωστράκειον τήν 'Ελλάδα άπό τήν περισχίν έντός τής όποίας έποφασίζονται οί όροι τής διαμορφώσεως του εύρωπαϊκού, έπομένως και του έλληνικού μέλλοντος. Ήρπει λοιπόν - και οίδτε άπο στεφούν τόν λαόν τής έλευθερίας του και οίδτε όέν όύναται νά έξυηρητέσουν τά γενικώτερα συμφέροντα τής Χώρας - νά φύγου άπό τήν έξουσίαν.

'Ο πολιτικός κώσμος ήτο φυσικά, μέσα είς τά πλαίσια του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, διαρρημένος.

'Υπάρχουν όμως περιπτώσεις του έπιβάλλον τήν κατέλευσιν κάθε διακρίσεως μεταξύ τών έθνικών και δημοκρατικών κομμάτων. Καί δι' αυτό είμεθα σήμερα ήνωμένοι.

'Ηνώθημεν, όχι μόνον οίδτε άντιτιθέμεθα είς τήν άπολυταρχίαν, άλλα και οίδτε άποφασίσαιμεν νά συγκροτήσωμεν ή νά στηρίζωμεν άπό κοινού τήν διάδοχον κατέστασιν, ποσά όδηγήση είς τήν όμαλότητα και, τέλος, οίδτε συσφηνήσωμεν είς τόν καθορισμόν τών βασικών στόχων, ποσά θέ πρέπει, όλοι άνεξαιρέτως αί δημοκρατικά όυνώμεις, νά επιδιώξουν είς τό μέλλον.

Πρωταρχικός στόχος είναι, άυτονομίως, ή άποκατάστασις τής κυριαρχίας του έλληνικού λαού. Διά νά λειτουργήση ούσιαστικώς και νά κατοχυρωθῆ ή δημοκρατία, θέ πρέπει νά κυβερνᾶ πράγματι - και νά κυβερνᾶ μόνη - ή ύπεύθυνος Κυβέρνησις, στηριζομένη και συνεχώς παρακολουθουμένη υπό τής Βουλῆς. 'Η τήρησις του βασικού τοστου κανόνας προσοίδει είς τό πολιτεύμα τών ούσιαστικόν, όηλαδή τών λαϊκόν χαρακτήρα του και,

έπι πλέον εξασφαλίζει τήν όμαλότητα τής λειτουργίας του. Έτσι, όταν ή οιαδήποτε Κυβέρνησις φθείρεται, όθ τήν διαδέχεται, χωρίς νά διαταραχθή τό πολιτεύμα, άλλη. Ένώ όταν ή Κυβέρνησις μοιράζεται τήν έξουσίαν της μέ όργανα, που όέν είναι πολιτικά, π.χ. μέ τόν Άνώτατον Άρχοντα ή τός Ένόπλους Δυνάμεις, μοιράζεται μαζί των και τήν φθοράν της - που όκωσθήποτε κάποτε θά έπέλθη - και, δια τούτο, έκθεται τήν λήραν και τό πολιτεύμα εις μεγάλους κινούνους.

Η άνανέωσις τής δημοκρατίας προϋποθέτει τόν συνεχή έμπλουτισμόν τής δημοσίας ζωής μέ νέους άνθρώπους. Θά πρέπει λοιπόν νά προστεθούν εις τό δυναμικόν τής δημοκρατίας και έκείναι αί δυνάμεις που όθ έξεδηλούντο έν έλιcitoθργεί κανονικά τό πολιτεύμα, άλλά και έκείναι, πρδ πάντων, που έξεδηλόθησαν έπειδή άκριβώς τό πολιτεύμα κατελύθη. Αί δυνάμεις που άνδειξεν ή δοκιμασία.

Διά νά καταστή ή δημοκρατία άποδοτικόη και άποκλειστικόη όργανον άντιμετώπισεως τών συγχρόνων προβλημάτων, θά πρέπει νά αναληφθή, όπδ όλας τός δημοκρατικές δυνάμεις ήνωμένες, μία όκερησματική προσπάθεια άναδιοργανώσεως τής διοικήσεως και τής παιδείας, βήσει άρχών και μεθόδων κοινής όλων τών δημοκρατικών κομμάτων παραοχής.

Η άποκατάστασις τής δημοκρατίας θά έπιφέρη τήν αύτόματον άναδιένοιζιν του όρθου πρδς τήν Κοινήν Άγοράν. Θά πρέπει έπομένως ν'άξιοκοιηθούν αί εύκαιρία και όθ προσφέρη ή άναβίωσις τών διαδικασιών τής συνόδσεως, ώστε νά κερδίση ή λήρα, χάρις εις τήν έντασιν

τῶν προσαθεσιῶν της, τὸν χαμένον χρόνον καὶ νὰ
ψῆσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὴν κλήρη "ένωσιν. "Ὅσον
ἢ σύνθεσις προχωρεῖ, θά διανοίγνεται καὶ νέα
ἐντελῆς περιθώρια ἀντιμετωπίσεως τῶν παγίων καὶ
ὀργανικῶν δυνάμεων τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς
κοινωνικῆς διαρθρώσεως τῆς χώρας ἐπὶ μονιμο-
τέρας βάσεως. Ἐπὶ πλέον, ἡ τελικὴ ἔνωσις - ἔν
μάλιστα ἔχει κῆπος ἐν τῷ μεταξὺ προχωρήσει καὶ
ἡ διαδικασία τῆς πολιτικῆς ἐνοποιήσεως τῆς Εὐρώπης
θά χρησιμεύσῃ καὶ εἰς τὴν σταθεροποίησιν τοῦ δημο-
κρατικοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ
εἰς ἄλλας τὰς ἄλλας χώρας τῆς Κοινότητος.

Αὐταὶ εἶναι, εἰς τὰς βασικὰς των γραμμὰς, αἱ
κοινὰ ἰδεολογικὰ καὶ πολιτικὰ πεποιθήσεις μας.
Μέχρις ὅτου ἀνακτῆσαι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸ δικαί-
ωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀντιπροσώπων του, εἴμεθα ὑποχρε-
ωμένοι νὰ θεωρήσωμεν ὅτι ἡ πίστος μας εἶναι ἀπῆ-
χρησις τῆς ἰδικῆς του πίστεως. Ἄς τολμήσουν νὰ μᾶς
διαφενδουσὶ οἱ κρατοῦντες, ἀντιμετωπίζοντες ἑλευ-
θέρους - ἐπὶ τέλους - τοὺς Ἕλληνας εἰς ἑλευθέρους
ἐκλογὰς. Καὶ ἐπειδὴ, βέβαια, οὐκ πρόκειται νὰ τὸ
ἀποτολμήσουν, εἶναι καθήκον ὅλων μας, ἡνωμένοι, ν'
ἀγωνισθῶμεν.

Με θυμωσάν και εθνωμοσύνην στρέφει σήμερον ὁ ἑλληνικός λαός τὴν σφίγην τοῦ πρὸς τὴν μεγάλην ἑθνικήν ἐπίτειον τῆς 25ης Μαρτίου 1821, κατὰ τὴν ὁποίαν σβασσάμεν τὸ ἔθνος διεκήρυξε τὴν ἐλευσίαν τοῦ καὶ ἐλευθερίας τὴν πατρίδος του καὶ τὴν δημοκρατικῆς, ἐπιτότερον ἔπει τὴν ἀνεκέρειαν τῶν μέσων εἰς τὸ βουτερινὸν καὶ τὴν ἀντίθρασιν τῆς ἱερῆς Συμμαχίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐήμερον, μετὰ ἀπατόν πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἔσαν τῆς ιστορίας του, ὁ ἑλληνικός λαός διεκδικεῖ καὶ πάλιν τῆς δημοκρατικῆς ἐλευθερίας του, καὶ ἐπὶ μίαν πενταετίαν τώρα ἔχουν καταλυθῆ, μετὰ τὴν δικαιολογίαν ὅτι εἶναι ἀνόμιμος καὶ ἀπολαμβάνη τοῦ ἄγαθοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου ἐθυσίασε τὰ πάντα.

Ἐπὶ πάντε ἔτη ὁ ἑλληνικός στρατός, καὶ ἄποτελεῖ πάντοτε τὸ κορυφαίον καὶ τὴν προφυλακὴν τοῦ ἔθνους, ἐπιφορτίζεται μετὰ πολιτικῆς ἐθούρας, ἀσχέτως πρὸς τὴν μεγάλην του ἀποστολήν καὶ λοιδορεῖται ἢ κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας ἢ ὁποία ἐν τοῦτοις ἔθουσε τὴν χώραν εἰς ὅλας τῆς κρίσιμους στιγμῆς καὶ τὴν ἐνστάσιν εἰς τὴν συμμαχίαν.

Ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1821, ἔτσι καὶ τώρα, καθολικός εἶναι ὁ πόθος τῶν ἑλλήνων νὰ ἀποκαταστήσουν τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμούς καὶ κἀνώμιος ἢ συμπαραστάσις τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων εἰς ὅλην τὴν κῆρον. Ὁ ἑλληνικός λαός εἶναι εἰς θέσιν ἀνὲ κῆρον στιγμῆν νὰ ἴδωσιν κοινοβουλευτικὴν κυβέρνησιν εἰς τὸν τόπον, καὶ νὰ ἐγγυῶται τὴν ὁμολόγητα, τὴν κροδοὺν καὶ τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν συμμαχιῶν.

Οἱ φίλοι μας τῆς Ἀθλοντικῆς συμμαχίας καὶ οἱ συνταίριοι μας εἰς τὴν κοινὴν Ἑρωπαϊκὴν ἄγρῶν δε πρέπει νὰ ἔχουν ἴσην διὰσετὴ ὅτι, ἢ πρὸς τὴν καταστατικὴν ἀρχὴν τῶν ὄσων αὐτῶν ὀργανισμῶν, ἀνοχὴ ἢ ἐνίσχυσις καθεστῶτων βίας ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν προσηρόν πρὸς τοὺς ἔχθρους τοῦ βυτικῆς κῆρον καὶ τραυματίζει τὴν εὐχὴν τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Οἱ συμμαχικῆς σχέσεις τότε μόνον θεμελιώνουσι ἐπὶ σταθερῆς βάσεως τὴν κοινὴν υποθέσιν, ὅταν στηρίζονται εἰς κυβερνήσεις προερχομένης ἀπὸ τὴν δημοκρατικὴν διαδοχίαν, καὶ ἐγγυῶνται τὴν συγκροτήσιν τοῦ κροδίου του λαοῦ.

Ὅλοι ἡμεῖς οἱ διατελέσαντες βουλευταὶ τῶν ὄσων μεγάλων κορυμάτων, ἀποτινόντες τὸν δευτεροκρονον κρονον τιμῆς πρὸς τοὺς πρωταγωνιστοὺς τῆς ἑθνικῆς μας ἀποστάσεως καὶ πρωτοπόρους τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, διακηρύσσομεν καὶ πάλιν ὅτι δε συνεχίσομεν συνεργαζόμενοι τὴν ἱερὴν προσηδοσίαν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς δημοκρατίας εἰς τὸν τόπον μας καὶ δεῖ τὴν στηρίξιν κυβερνήσεως, ἢ ὁποία δε ὀδηγήσῃ τὴν χώραν εἰς τὴν δημοκρατικὴν ὁμολόγητα.

Α. Π.
Σπύρος Καλλιμαχίδης
1764 20/5/79